

42000A0712(01)

C 197/3

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

12.7.2000

KONWENCJA**ustanowiona przez Radę zgodnie z art. 34 Traktatu o Unii Europejskiej o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej**

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszej Konwencji, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC SIĘ do aktu Rady ustanawiającego Konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej,

PRAGNĄC usprawnić współpracę sądową w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii, bez naruszania zasad chroniących wolność osobistą,

WSKAZUJĄC na wspólny interes państw członkowskich w zapewnieniu, aby wzajemna pomoc pomiędzy państwami członkowskimi była świadczona w sposób szybki i skuteczny, zgodny z podstawowymi zasadami ich prawa wewnętrznego, jak również w zgodzie z prawami osobistymi i zasadami Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.,

WYRAŻAJĄC swoje zaufanie do organizacji i funkcjonowania systemów prawnych państw członkowskich oraz ich zdolności do zagwarantowania sprawiedliwego procesu,

POSTANOWIŁY uzupełnić Europejską konwencję o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r. oraz inne konwencje obowiązujące w tym zakresie – o Konwencję Unii Europejskiej,

UZNAJĄC, że postanowienia tych Konwencji nadal są stosowane w odniesieniu do wszelkich kwestii nieobjętych niniejszą Konwencją,

UZNAJĄC, że państwa członkowskie przywiązują wagę do wzmocnienia współpracy sądowej, kontynuując jednocześnie stosowanie zasady proporcjonalności,

PRZYPOMINAJĄC, że niniejsza Konwencja reguluje pomoc prawną w sprawach karnych w oparciu o zasady Konwencji z dnia 20 kwietnia 1959 r.,

ZWAŻYWSZY jednakże, iż art. 20 niniejszej Konwencji reguluje pewne szczególne sytuacje dotyczące przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, bez wywierania jakichkolwiek skutków na inne tego rodzaju sytuacje pozostające poza zakresem stosowania Konwencji,

ZWAŻYWSZY, że do sytuacji nieobjętych niniejszą Konwencją mają zastosowanie ogólne zasady prawa międzynarodowego,

UZNAJĄC, że niniejsza Konwencja nie wpływa na wykonywanie spoczywających na państwach członkowskich obowiązków w zakresie utrzymania porządku publicznego oraz zapewnienia bezpieczeństwa wewnętrznego, jak również że każde państwo członkowskie samodzielnie określa, zgodnie z artykułem 33 Traktatu o Unii Europejskiej, warunki, według których będzie ono utrzymywać porządek publiczny oraz zapewniać bezpieczeństwo wewnętrzne,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

TYTUŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Stosunek do innych konwencji dotyczących pomocy prawnej

1. Celem niniejszej Konwencji jest uzupełnienie postanowień oraz ułatwienie stosowania pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej:

- a) Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych z dnia 20 kwietnia 1959 r., dalej zwanej „Europejską konwencją o pomocy prawnej”;
- b) Protokołu dodatkowego z dnia 17 marca 1978 r. do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej;
- c) postanowień dotyczących pomocy prawnej w sprawach karnych Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. o stopniowym znoszeniu kontroli na wspólnych granicach (dalej zwanej „Konwencją wykonawczą do Układu z Schengen”), które nie zostały uchylone na mocy art. 2 ust. 2;
- d) rozdziału 2 Traktatu o ekstradycji oraz pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Królestwem Belgii, Wielkim Księstwem Luksemburga oraz Królestwem Niderlandów z dnia 27 czerwca 1962 r., zmienionego Protokołem z dnia 11 maja 1974 r. (dalej zwanego „Traktatem Beneluksu”), w zakresie stosunków pomiędzy państwami członkowskimi Unii Gospodarczej Beneluksu.

2. Niniejsza Konwencja nie stanowi przeszkody dla stosowania bardziej korzystnych postanowień dwustronnych lub wielostronnych umów pomiędzy państwami członkowskimi lub – zgodnie z postanowieniami art. 26 ust. 4 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej – porozumień w dziedzinie pomocy prawnej w sprawach karnych uzgodnionych na podstawie ujednoliconego ustawodawstwa lub na podstawie specjalnego systemu przewidującego stosowanie na zasadzie wzajemności środków pomocy prawnej na odpowiednich terytoriach tych państw.

Artykuł 2

Postanowienia dotyczące dorobku Schengen

1. Postanowienia art. 3, 5, 6, 7, 12 i 23 oraz – w zakresie odnoszącym się do art. 12 – art. 15 i 16 oraz – w zakresie odnoszącym się do wyżej wymienionych artykułów – postanowienia art. 1 są środkami, które zmieniają lub rozwijają postanowienia wymienione w załączniku A do Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącego włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen ⁽¹⁾.

2. Niniejszym uchyla się postanowienia art. 49 lit. a), art. 52, 53, oraz 73 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

Artykuł 3

Postępowania, w związku z którymi również udziela się pomocy prawnej

1. Pomocy prawnej udziela się również w postępowaniach prowadzonych przez organy administracyjne w odniesieniu do czynów karalnych według prawa wewnętrznego państwa członkowskiego wzywającego lub wezwanego, lub obu tych państw, jako naruszających przepisy prawa, jeżeli od decyzji takich organów istnieje możliwość odwołania się do sądu, w szczególności sądu właściwego w sprawach karnych.

2. Pomocy prawnej udziela się również w związku z postępowaniami karnymi oraz postępowaniami wymienionymi w ust. 1 dotyczącymi przestępstw lub naruszeń, za które osoba prawna może zostać pociągnięta do odpowiedzialności w państwie członkowskim wzywającym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

Artykuł 4

Formalności oraz procedury wykonywania wniosków o pomoc prawną

1. W przypadku udzielenia pomocy prawnej państwo członkowskie wezwane stosuje formalności i procedury wyraźnie wskazane przez państwo członkowskie wzywające, o ile postanowienia niniejszej Konwencji nie stanowią inaczej oraz pod warunkiem, że takie formalności oraz procedury nie będą sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego państwa członkowskiego wezwanego.
2. Państwo członkowskie wezwane wykonuje wniosek o pomoc prawną tak szybko, jak jest to możliwe, uwzględniając w jak najszerszym zakresie terminy proceduralne oraz inne terminy wskazane przez państwo członkowskie wzywające. Państwo członkowskie wzywające przedstawia powody uzasadniające wskazane terminy.
3. Jeżeli wniosek nie może zostać wykonany lub nie może zostać wykonany w całości zgodnie z wymogami określonymi przez państwo członkowskie wzywające, wówczas organy państwa członkowskiego wezwanego niezwłocznie informują o tym organy państwa członkowskiego wzywającego oraz określają warunki, na jakich możliwe jest wykonanie wniosku. Organ państwa członkowskiego wzywającego oraz wezwanego mogą następnie uzgodnić dalsze działania do podjęcia w związku z wnioskiem, uzależniając – tam, gdzie to konieczne – takie działania od spełnienia określonych warunków.
4. Jeżeli można przewidzieć, że termin wyznaczony przez państwo członkowskie wzywające do wykonania jego wniosku nie może być dotrzymany oraz jeżeli powody, o których mowa w drugim zdaniu ust. 2, wyraźnie wskazują, że jakiegokolwiek opóźnienie stanowić będzie istotną przeszkodę dla postępowania prowadzonego w państwie członkowskim wzywającym, wówczas organy państwa członkowskiego wezwanego niezwłocznie określają przewidywany czas niezbędny dla wykonania wniosku. Organ państwa członkowskiego wzywającego niezwłocznie wskazuje, czy mimo to wniosek podtrzymują. Organ państwa członkowskiego wezwanego i wzywającego mogą następnie uzgodnić dalsze działania, jakie mają zostać podjęte w związku z wnioskiem.

Artykuł 5

Wysyłanie oraz doręczanie dokumentów procesowych

1. Każde państwo członkowskie przesyła osobom znajdującym się na terytorium innego państwa członkowskiego przeznaczone dla nich dokumenty procesowe, bezpośrednio drogą pocztową.
2. Dokumenty procesowe mogą być wysyłane za pośrednictwem organów państwa członkowskiego wezwanego jedynie wówczas, gdy:
 - a) adres osoby, dla której dokument jest przeznaczony jest nieznan albo niepewny; lub
 - b) odpowiednie przepisy proceduralne państwa członkowskiego wzywającego wymagają dowodu doręczenia dokumentu adresatowi – innego niż poświadczenie, jakie można uzyskać przy doręczeniu drogą pocztową; lub
 - c) nie można było doręczyć dokumentu drogą pocztową; lub
 - d) państwo członkowskie wzywające ma uzasadnione powody, aby sądzić, iż droga pocztowa będzie nieskuteczna lub jest niewłaściwa.
3. W sytuacji, gdy istnieją powody by przypuszczać, że adresat nie rozumie języka, w którym sporządzono dokument, wówczas dokument ten, lub przynajmniej jego istotne fragmenty, musi zostać przetłumaczony na język (jeden z języków) państwa członkowskiego, na terytorium którego przebywa adresat. Jeżeli organ, który wystawił dokument procesowy, wie, że adresat rozumie jedynie jakiś inny język, wówczas dokument ten, lub przynajmniej jego istotne fragmenty musi zostać przetłumaczony na ten inny język.
4. Do wszelkich dokumentów procesowych dołącza się pouczenie o tym, że adresat może uzyskać od organu, który sporządził dokument lub od innych organów w tym państwie członkowskim – informacje dotyczące jego praw i obowiązków związanych z tym dokumentem. Do pouczenia tego ma zastosowanie ust. 3.
5. Niniejszy artykuł nie stanowi przeszkody dla stosowania art. 8, 9 oraz 12 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 32, 34 oraz 35 Traktatu Beneluksu.

Artykuł 6

Przekazywanie wniosków o pomoc prawną

1. Wnioski o pomoc prawną oraz informacje przekazywane z własnej inicjatywy, o których mowa w art. 7, dokonywane są na piśmie lub przy użyciu jakichkolwiek innych środków pozwalających na uzyskanie pisemnego potwierdzenia odbioru, przy zachowaniu warunków umożliwiających państwu członkowskiemu, które je otrzymuje, stwierdzenie ich autentyczności. Wnioski przekazywane są bezpośrednio pomiędzy organami sądowymi właściwymi miejscowo dla ich sporządzenia i wykonywania, a odpowiedzi przesyła się tą samą drogą, o ile postanowienia niniejszego artykułu nie stanowią inaczej.

Wszelkie informacje kierowane przez państwo członkowskie w związku z postępowaniami przed sądami innego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 21 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 42 Traktatu Beneluksu mogą być przekazywane bezpośrednio między właściwymi organami sądowymi.

2. Ustęp 1 nie stanowi przeszkody dla przekazywania wniosków lub odpowiedzi na nie, gdy przekazanie następuje:

- a) pomiędzy organem centralnym państwa członkowskiego a organem centralnym innego państwa członkowskiego; lub
- b) pomiędzy organem sądowym jednego państwa członkowskiego a organem centralnym innego państwa członkowskiego.

3. Niezależnie od postanowień ust. 1, składając powiadomienie wskazane w art. 27 ust. 2, Zjednoczone Królestwo oraz Irlandia mogą oświadczyć, że wnioski oraz informacje określone w oświadczeniu, kierowane do nich, muszą być przekazywane za pośrednictwem ich organu centralnego. Te państwa członkowskie mogą w każdym czasie, poprzez złożenie nowego oświadczenia, ograniczyć zakres wcześniejszego oświadczenia w celu nadania większej skuteczności ust. 1. Uczynią one to wówczas, gdy postanowienia o pomocy prawnej Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen wejdą w życie w stosunku do tych państw.

Każde państwo członkowskie może zastosować zasadę wzajemności w odniesieniu do oświadczeń wskazanych powyżej.

4. W nagłych przypadkach każdy wniosek o pomoc prawną może zostać przekazany za pośrednictwem Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpol) lub każdego innego organu właściwego na mocy postanowień przyjętych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej.

5. Jeżeli w odniesieniu do wniosków na podstawie art. 12, 13 lub 14 organem właściwym jest organ sądowy lub organ centralny w jednym państwie członkowskim oraz policja lub organ celny w innym państwie członkowskim, wnioski i odpowiedzi na nie mogą być przekazywane bezpośrednio pomiędzy tymi organami. Do sytuacji tej stosuje się ust. 4.

6. Jeżeli w odniesieniu do wniosków o pomoc prawną dotyczących postępowań wskazanych w art. 3 ust. 1 organem właściwym jest organ sądowy lub organ centralny w jednym państwie członkowskim oraz organ administracyjny w innym państwie członkowskim, wnioski i odpowiedzi na nie mogą być przekazywane bezpośrednio pomiędzy tymi organami.

7. Każde państwo członkowskie przy składaniu powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2 może oświadczyć, że nie jest ono związane pierwszym zdaniem ust. 5 lub ust. 6 niniejszego artykułu, lub jednym i drugim, lub że będzie ono stosować te postanowienia jedynie pod pewnymi określonymi przez nie warunkami. Takie oświadczenie może zostać wycofane lub zmienione w każdym czasie.

8. Następujące wnioski lub informacje należy przekazywać za pośrednictwem organów centralnych państw członkowskich:

- a) wnioski o tymczasowe przekazanie lub tranzyt osób pozbawionych wolności, wymienione w art. 9 niniejszej Konwencji, w art. 11 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz w art. 33 Traktatu Beneluksu;
- b) zawiadomienia o skazaniach, o których mowa w art. 22 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 43 Traktatu Beneluksu. Jednakże wnioski o odpisy orzeczeń skazujących oraz orzeczeń o zastosowaniu środków wskazanych w art. 4 Protokołu dodatkowego do Europejskiej konwencji o pomocy prawnej mogą być przekazywane bezpośrednio do właściwych organów.

Artykuł 7

Przekazywanie informacji z własnej inicjatywy

1. W ramach określonych przez prawo wewnętrzne właściwe organy państw członkowskich mogą bez wniosku wymieniać informacje dotyczące przestępstw oraz naruszeń przepisów prawa, o których mowa w art. 3 ust. 1, których karanie lub ściganie należy w chwili ich dostarczenia do właściwości organu otrzymującego informacje.
2. Organ przekazujący informacje może, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym, poddać wykorzystanie tych informacji przez organ, który je otrzymuje, określonym warunkom.
3. Organ, który otrzymuje informacje jest związany tymi warunkami.

TYTUŁ II

WNIOSKI DOTYCZĄCE SZCZEGÓLNYCH FORM POMOCY PRAWNEJ

Artykuł 8

Zwrot

1. Na wniosek państwa członkowskiego wzywającego oraz bez naruszenia praw osób trzecich działających w dobrej wierze państwo członkowskie wezwane może zwrócić przedmioty uzyskane w sposób niezgodny z prawem do dyspozycji państwa wzywającego w celu zwrotu tych przedmiotów ich prawowitym właścicielom.
2. Przy stosowaniu art. 3 i 6 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 24 ust. 2 i 29 Traktatu Beneluksu państwo członkowskie wezwane może odstąpić od zwrotu przedmiotów – zarówno przed, jak i po przekazaniu ich państwu członkowskiemu wzywającemu – jeżeli zwrot tych przedmiotów ich prawowitym właścicielom może zostać przez to ułatwiony. Prawa osób trzecich działających w dobrej wierze nie mogą zostać naruszone.
3. W przypadku odstąpienia od zwrotu takich przedmiotów przed przekazaniem ich państwu członkowskiemu wzywającemu państwo członkowskie wezwane nie wykonuje żadnego prawa zabezpieczenia ani innego prawa przysługującego względem tych przedmiotów na mocy ustawodawstwa podatkowego lub celnego.

Odstąpienie, o którym mowa w ust. 2, nie narusza prawa państwa członkowskiego wezwanego do pobierania podatków lub należności celnych od prawowitego właściciela tych przedmiotów.

Artykuł 9

Tymczasowe przekazanie osób pozbawionych wolności dla celów postępowania karnego

1. W przypadku porozumienia pomiędzy właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich państwo członkowskie, które wnioskowało o przeprowadzenie czynności postępowania karnego, w którym wymagana jest obecność osoby pozbawionej wolności na jego własnym terytorium, może tymczasowo przekazać tę osobę na terytorium państwa członkowskiego, w którym ma się odbyć postępowanie.
2. Porozumienie takie obejmuje ustalenia dotyczące tymczasowego przekazania tej osoby oraz termin, w którym musi ona zostać odesłana na terytorium państwa członkowskiego wzywającego.
3. W sytuacji gdy na przekazanie osoby zainteresowanej wymagana jest jej zgoda, wówczas oświadczenie o wyrażeniu zgody lub jego kopia powinna zostać niezwłocznie dostarczona państwu członkowskiemu wezwanemu.
4. Okres pozbawienia wolności na terytorium państwa członkowskiego wezwanego wlicza się do okresu, w jakim osoba ta jest lub będzie pozbawiona wolności na terytorium państwa członkowskiego wzywającego.
5. Postanowienia art. 11 ust. 2 i 3, art. 12 oraz art. 20 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej stosują się odpowiednio do niniejszego artykułu.
6. W momencie składania powiadamiania, o którym mowa w art. 27 ust. 2, każde państwo członkowskie może oświadczyć, że dla wykonania porozumienia, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, wymagana będzie zgoda, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, lub będzie ona wymagana pod pewnymi warunkami określonymi w oświadczeniu.

Artykuł 10

Przesłuchanie w formie wideokonferencji

1. Jeżeli osoba, która znajduje się na terytorium jednego państwa członkowskiego, musi zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez organy sądowe innego państwa członkowskiego, to ostatnie państwo – jeżeli nie jest pożądane lub możliwe, aby osoba ta stawiała się osobiście na jego terytorium – może wnosić, aby przesłuchanie odbyło się w formie wideokonferencji, zgodnie z postanowieniami ust. 2–8.

2. Państwo członkowskie wezwane wyraża zgodę na przesłuchanie w formie wideokonferencji pod warunkiem, że zastosowanie tej formy nie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego, oraz pod warunkiem, że dysponuje ono technicznymi środkami dla przeprowadzenia przesłuchania. Jeżeli państwo członkowskie wezwane nie posiada środków technicznych pozwalających na przeprowadzenie wideokonferencji, państwo członkowskie wzywające może, w porozumieniu z państwem członkowskim wezwanym, środki takie udostępnić.

3. Wnioski o przesłuchanie w formie wideokonferencji, oprócz informacji wymienionych w art. 14 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz w art. 37 Traktatu Beneluksu, zawierają wskazanie przyczyny dla której nie jest pożądane lub możliwe osobiste stawiennictwo świadka lub biegłego, a także wskazanie organu sądowego oraz osób, które będą prowadziły przesłuchanie.

4. Organ sądowy państwa członkowskiego wezwanego kieruje wezwaniem do stawiennictwa do danej osoby, w formie określonej przez jego prawo.

5. Do przesłuchania w formie wideokonferencji zastosowanie mają następujące zasady:

- a) organ sądowy państwa członkowskiego wezwanego jest obecny podczas przesłuchania, jeżeli jest to konieczne przy udziale tłumacza; organ ten jest odpowiedzialny również za potwierdzenie tożsamości osoby przesłuchiwanej, jak również za przestrzeganie podstawowych zasad porządku prawnego państwa członkowskiego wezwanego. Jeżeli organ sądowy państwa członkowskiego wezwanego uzna, że podczas przesłuchania zostały naruszone podstawowe zasady porządku prawnego państwa członkowskiego wezwanego, natychmiast podejmuje on niezbędne działania w celu zapewnienia, aby przesłuchanie było kontynuowane zgodnie z tymi zasadami;
- b) właściwe organy państwa członkowskiego wzywającego i wezwanego uzgodnią, w razie potrzeby, jakie środki należy podjąć w celu zapewnienia bezpieczeństwa osobie przesłuchiwanej;
- c) przesłuchanie jest prowadzone bezpośrednio przez organ sądowy lub pod kierunkiem organu sądowego państwa członkowskiego wzywającego, zgodnie z jego własnym prawem;
- d) na wniosek państwa członkowskiego wzywającego lub osoby, która ma zostać przesłuchana, państwo członkowskie wezwane zapewnia, aby osoba przesłuchiwana mogła skorzystać z pomocy tłumacza, o ile zaistnieje taka potrzeba;
- e) osoba, która ma zostać przesłuchana, może powołać się na prawo do odmowy składania zeznań, które przysługuje jej na podstawie prawa państwa członkowskiego wezwanego lub wzywającego.

6. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek środków uzgodnionych w celu zapewnienia ochrony osób organ państwa członkowskiego wezwanego sporządza protokół z przesłuchania zawierający oznaczenie daty i miejsca przesłuchania, wskazanie tożsamości osoby przesłuchiwanej, tożsamości i charakteru w jakim występowały inne osoby uczestniczące w przesłuchaniu, reprezentujące państwo członkowskie wezwane, informacje o zaprzysiężeniu, opis warunków technicznych w jakich przesłuchanie się odbyło. Właściwy organ państwa wezwanego przekazuje protokół właściwemu organowi państwa członkowskiego wzywającego.

7. Koszty ustanowienia łącza wideo, koszty związane z obsługą łącza wideo w państwie członkowskim wezwanym, wynagrodzenie zapewnionych przez nie tłumaczy oraz należności dla świadków i biegłych, jak również koszty ich podróży w państwie członkowskim wezwanym, podlegają zwrotowi przez państwo członkowskie wzywające państwu członkowskiemu wezwanemu, chyba że to drugie odstąpi od wymogu zwrotu wszystkich lub niektórych z tych wydatków.

8. W sytuacji, gdy świadkowie lub biegli przesłuchiwanymi są na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z niniejszym artykułem i odmawiają składania zeznań, będąc zobowiązani do ich złożenia, lub nie zeznają zgodnie z prawdą – każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne działania dla zapewnienia, aby jego prawo wewnętrzne było stosowane w taki sam sposób, jakby przesłuchanie odbywało się według procedury krajowej.

9. Państwa członkowskie mogą, o ile uznają to za stosowne i za zgodą ich właściwych organów sądowych, stosować postanowienia niniejszego artykułu w odniesieniu do przesłuchań przeprowadzanych w formie wideokonferencji z udziałem podejrzanego lub oskarżonego. W takim przypadku decyzja o przeprowadzeniu wideokonferencji oraz warunki przeprowadzenia podlegają uzgodnieniu pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi, zgodnie z ich prawem wewnętrznym oraz odpowiednimi instrumentami międzynarodowymi, w tym Europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 1950 r.

Każde państwo członkowskie przy składaniu powiadomienia określonego w art. 27 ust. 2 może oświadczyć, że nie będzie stosowało postanowienia akapitu pierwszego. Takie oświadczenie może zostać wycofane w każdym czasie.

Przesłuchania przeprowadza się jedynie za zgodą podejrzanego lub oskarżonego. Zasady, jakie mogą okazać się niezbędne dla ochrony praw podejrzanych lub oskarżonych, zostaną przyjęte przez Radę w formie wiążącego instrumentu prawnego.

Artykuł 11

Przesłuchanie świadków oraz biegłych w formie konferencji telefonicznej

1. Jeżeli osoba znajduje się na terytorium jednego państwa członkowskiego, a ma zostać przesłuchana w charakterze świadka lub biegłego przez organy sądowe innego państwa członkowskiego, to drugie państwo, jeżeli przewiduje to jego prawo wewnętrzne, może wnieść o pomoc tego pierwszego państwa członkowskiego w celu umożliwienia dokonania przesłuchania w formie konferencji telefonicznej, zgodnie z postanowieniem ust. 2–5.

2. Przesłuchanie może zostać przeprowadzone w formie konferencji telefonicznej jedynie wówczas, jeżeli świadek lub biegły wyrazi zgodę na przeprowadzenie przesłuchania w taki sposób.

3. Państwo członkowskie wezwane wyraża zgodę na przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej, jeżeli nie jest to sprzeczne z podstawowymi zasadami jego porządku prawnego.

4. Wniosek o przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej, niezależnie od informacji wymienionych w art. 14 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu, zawiera nazwę organu sądowego oraz nazwiska osób, które będą prowadziły przesłuchanie, jak również stwierdzenie, że świadek lub biegły wyraża gotowość do wzięcia udziału w przesłuchaniu w drodze konferencji telefonicznej.

5. Praktyczne warunki przeprowadzenia przesłuchania są ustalane w porozumieniach zawieranych przez zainteresowane państwa członkowskie. Wyrażając zgodę na te warunki, państwo członkowskie wezwane zobowiązuje się do:

- a) zawiadomienia świadka lub biegłego o czasie i miejscu przesłuchania;
- b) zapewnienia potwierdzenia tożsamości świadka lub biegłego;
- c) potwierdzenia, że świadek lub biegły wyraża zgodę na przesłuchanie w formie konferencji telefonicznej.

Państwo członkowskie wezwane może wyrazić swoją zgodę, z zastrzeżeniem zastosowania w całości lub w części odpowiednich postanowień art. 10 ust. 5 i 8. O ile nie uzgodniono inaczej, zastosowanie mają *mutatis mutandis* postanowienia art. 10 ust. 7.

Artykuł 12

Dostawy niejawnie nadzorowane

1. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się do wyrażenia zgody na prowadzenie na jego terytorium dostaw niejawnie nadzorowanych na wniosek innego państwa członkowskiego w ramach prowadzonego postępowania karnego dotyczącego przestępstw stanowiących podstawę ekstradycji.

2. Decyzja o przeprowadzeniu dostaw niejawnie kontrolowanych jest podejmowana w każdym indywidualnym przypadku przez organy właściwe państwa członkowskiego wezwanego, przy należyтым uwzględnieniu prawa wewnętrznego tego państwa członkowskiego.

3. Dostawy kontrolowane odbywają się zgodnie z procedurami państwa członkowskiego wezwanego. Prawo do podejmowania działań oraz do kierowania operacjami i ich kontroli posiadają właściwe organy tego państwa członkowskiego.

Artykuł 13

Wspólne zespoły śledcze

1. Właściwe organy dwóch lub więcej państw członkowskich mogą na podstawie porozumienia utworzyć wspólny zespół śledczy dla realizacji ściśle określonego celu i na czas określony, który za obopólną zgodą może być przedłużony za zgodą wszystkich stron, dla prowadzenia postępowań karnych w jednym lub więcej państw członkowskich ustanawiających taki zespół. Skład zespołu ustala się w porozumieniu.

Wspólny zespół śledczy może zostać ustanowiony w szczególności, gdy:

- a) w ramach postępowania karnego prowadzonego przez jedno z państw członkowskich należy przeprowadzić trudne i wymagające znacznych środków czynności śledcze dotyczące również innych państw członkowskich;
- b) kilka państw członkowskich prowadzi postępowanie karne dotyczące przestępstw, których okoliczności wymagają podjęcia skoordynowanych, uzgodnionych działań na terytoriach zaangażowanych w to państwach członkowskich.

Wniosek o utworzenie wspólnego zespołu śledczego może zostać złożony przez którekolwiek z zainteresowanych państw członkowskich. Zespół tworzy się na terytorium jednego z państw członkowskich, w którym spodziewane jest prowadzenie dochodzeń.

2. Niezależnie od informacji wymienionych w odpowiednich postanowieniach art. 14 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu, wnioski o ustanowienie wspólnego zespołu śledczego zawierają propozycje składu takiego zespołu.

3. Wspólny zespół śledczy działa na terytorium państwa członkowskiego ustanawiającego zespół, na następujących, ogólnych warunkach:

- a) kierownikiem zespołu jest przedstawiciel właściwego organu uczestniczącego w postępowaniach karnych z państwa członkowskiego, w którym działa zespół. Kierownik zespołu będzie działał w granicach swoich uprawnień przysługujących mu na podstawie prawa wewnętrznego;
- b) zespół prowadzi swoje działania zgodnie z prawem państwa członkowskiego, na którego terytorium działa. Członkowie zespołu wykonują swoje zadania pod kierownictwem osoby wymienionej w lit. a), z uwzględnieniem warunków określonych przez ich własne organy w porozumieniu o utworzeniu zespołu;
- c) państwo członkowskie, na którego terytorium działa zespół, podejmuje niezbędne działania organizacyjne dla umożliwienia mu tego działania.

4. W rozumieniu niniejszego artykułu członkowie wspólnego zespołu śledczego z państw członkowskich innych niż państwo członkowskie, w którym zespół działa, określane są jako „członkowie oddelegowani” do zespołu.

5. Oddelegowani członkowie wspólnego zespołu śledczego są uprawnieni do obecności przy prowadzonych czynnościach śledczych w państwie członkowskim, na którego terytorium działa zespół. Jednakże ze szczególnych powodów kierujący zespołem może postanowić inaczej, zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym zespół działa.

6. Kierujący zespołem, zgodnie z prawem państwa członkowskiego, na terytorium którego działa zespół, może powierzyć oddelegowanym członkom wspólnego zespołu śledczego zadanie podjęcia pewnych czynności śledczych, jeżeli zostało to zatwierdzone przez właściwe organy państwa członkowskiego, na terytorium którego działa zespół oraz organy delegującego państwa członkowskiego.

7. W sytuacji gdy wymagane jest podjęcie przez wspólny zespół śledczy działań śledczych w jednym z państw członkowskich tworzących zespół, wówczas członkowie zespołu oddelegowani do niego przez to państwo członkowskie mogą zwrócić się do właściwych organów swojego państwa o podjęcie takich działań. Działania takie są traktowane przez to państwo członkowskie na warunkach jakie miałyby zastosowanie, gdyby wystąpiono o ich przeprowadzenie w ramach postępowania krajowego.

8. W przypadku gdy wspólny zespół śledczy potrzebuje pomocy ze strony państwa członkowskiego innego niż państwa, które utworzyły zespół, lub ze strony państwa trzeciego, wniosek o pomoc może zostać złożony przez właściwe organy państwa, w którym zespół działa do właściwych organów danego państwa, zgodnie z odpowiednimi instrumentami prawnymi lub uzgodnieniami.

9. Członek oddelegowany do wspólnego zespołu śledczego może, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym oraz w granicach swoich kompetencji, dostarczyć zespołowi informacji, jakimi dysponuje państwo członkowskie, które oddelegowało go do prowadzenia czynności w ramach zespołu.

10. Informacje uzyskane zgodnie z prawem przez członka lub oddelegowanego członka zespołu śledczego w ramach udziału we wspólnym zespole śledczym, które inaczej nie są dostępne dla właściwych organów zainteresowanych państw członkowskich, mogą zostać wykorzystane w następujących celach:

- a) w celach, dla których zespół został utworzony;
- b) w celu ujawniania, prowadzenia czynności śledczych i ścigania przestępstw, pod warunkiem uzyskania uprzedniej zgody ze strony państwa członkowskiego, w którym informacje stały się dostępne. Państwo to może odmówić wyrażenia zgody jedynie w przypadkach, w których takie wykorzystanie stanowiłoby zagrożenie dla postępowań karnych prowadzonych na terytorium tego państwa członkowskiego, lub w których to państwo członkowskie mogłoby odmówić pomocy prawnej;

- c) w celu zapobieżenia bezpośredniemu i poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego oraz nie naruszając lit. b), jeżeli w następstwie tego wszczęte zostanie postępowanie karne;
- d) dla innych celów w zakresie uzgodnionym pomiędzy państwami członkowskimi ustanawiającymi zespół.

11. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają innych istniejących postanowień lub uzgodnień dotyczących tworzenia lub działania wspólnych zespołów śledczych.

12. W zakresie, w jakim dopuszcza to prawo zainteresowanych państw członkowskich lub postanowienia jakiegokolwiek instrumentu prawnego mającego pomiędzy nimi zastosowanie, można dokonać uzgodnień przewidujących uczestnictwo w działaniach zespołu ze strony osób innych niż przedstawiciele właściwych organów państw członkowskich które tworzą wspólny zespół śledczy. Takimi osobami mogą być na przykład funkcjonariusze organów ustanowionych na podstawie Traktatu o Unii Europejskiej. W odniesieniu do tych osób nie mają zastosowania uprawnienia przysługujące członkom lub oddelegowanym członkom zespołu na mocy niniejszego artykułu, chyba że porozumienie w sposób wyraźny stanowi inaczej.

Artykuł 14

Operacje pod przykryciem

1. Państwo członkowskie wezwane oraz państwo członkowskie wzywające mogą uzgodnić udzielanie sobie wzajemnej pomocy w prowadzeniu postępowań karnych przez funkcjonariuszy działających pod przykryciem lub przy wykorzystaniu fałszywej tożsamości (operacja pod przykryciem).
2. Decyzja w sprawie wniosku podejmowana jest w każdej konkretnej sprawie przez właściwe organy państwa członkowskiego wezwanego z należyтым uwzględnieniem jego prawa wewnętrznego oraz stosowanych przez nie procedur. Okres trwania operacji pod przykryciem, jej szczegółowe warunki oraz status prawny prowadzących ją funkcjonariuszy uzgadniane są pomiędzy państwami członkowskimi, z należyтым uwzględnieniem ich prawa wewnętrznego oraz stosowanych przez nie procedur.
3. Operacje pod przykryciem prowadzone są zgodnie z prawem wewnętrznym oraz procedurami państwa członkowskiego, na terytorium którego operacja pod przykryciem jest prowadzona. Zaangażowane państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu zapewnienia, aby operacja pod przykryciem została przygotowana i była nadzorowana, oraz w celu podejmowania działań zapewniających bezpieczeństwo funkcjonariuszom działającym pod przykryciem lub przy wykorzystaniu fałszywej tożsamości.
4. W momencie składania powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2, każde z państw członkowskich może oświadczyć, że nie jest związane niniejszym artykułem. Takie oświadczenie może zostać wycofane w każdym czasie.

Artykuł 15

Odpowiedzialność karna funkcjonariuszy

Podczas przeprowadzania operacji, o których mowa w art. 12, 13 oraz 14, funkcjonariusze z państwa członkowskiego innego niż państwo członkowskie, w którym przeprowadzana jest operacja, są uważani za funkcjonariuszy państwa członkowskiego, w którym przeprowadzana jest operacja w odniesieniu do przestępstw popełnionych przeciwko nim lub przez nich.

Artykuł 16

Odpowiedzialność cywilna funkcjonariuszy

1. W sytuacji gdy zgodnie z art. 12, 13 oraz 14 funkcjonariusze jednego państwa członkowskiego prowadzą działania w innym państwie członkowskim, to pierwsze państwo członkowskie odpowiada za wszelkie szkody spowodowane przez nich podczas prowadzonych przez nich działań, zgodnie z prawem państwa członkowskiego, na terytorium którego te działania miały miejsce.
2. Państwo członkowskie, na terytorium którego została spowodowana szkoda, o której mowa w ust. 1, zobowiązane jest do jej naprawienia na warunkach mających zastosowanie do szkód spowodowanych przez jego własnych funkcjonariuszy.
3. Państwo członkowskie, którego funkcjonariusze wyrządzili komukolwiek szkodę na terytorium innego państwa członkowskiego, zwraca temu drugiemu państwu w pełnej wysokości wszelkie sumy, jakie zapłaciło ono ofiarom lub osobom prawa ich reprezentującym.
4. Bez uszczerbku dla wykonywania swoich praw wobec osób trzecich oraz za wyjątkiem ust. 3 każde państwo członkowskie w wypadku określonym w ust. 1 powstrzymuje się od domagania się od drugiego państwa członkowskiego odszkodowania za szkody, jakie poniosło.

TYTUŁ III

PRZECHWYTYWANIE PRZEKAZÓW TELEKOMUNIKACYJNYCH

Artykuł 17

Organy właściwe dla zarządzenia przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych

Dla celów stosowania postanowień art. 18, 19 oraz 20 „właściwy organ” oznacza organ sądowy lub – w przypadku gdy organy sądowe nie są właściwe w obszarze objętym niniejszymi postanowieniami – równorzędny właściwy organ określony zgodnie z art. 24 ust. 1 lit. e), działający dla celów postępowania karnego.

Artykuł 18

Wnioski o przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych

1. Dla celów postępowania karnego właściwy organ państwa członkowskiego wzywającego, zgodnie z wymogami swojego prawa wewnętrznego, może złożyć do właściwego organu w państwie członkowskim wezwanym wniosek o:

- a) przechwycenie oraz niezwłocznie przekazanie państwu członkowskiemu wzywającemu przekazów telekomunikacyjnych; lub
- b) przechwycenie, zarejestrowanie, a następnie przekazanie państwu członkowskiemu wzywającemu zapisu przekazu telekomunikacyjnego.

2. Wnioski na podstawie ust. 1 mogą być składane w związku z wykorzystaniem środków przekazu telekomunikacyjnego przez podmiot, którego przekazy mają być przechwytywane, jeżeli podmiot ten znajduje się:

- a) w państwie członkowskim wzywającym, a państwo członkowskie wzywające potrzebuje pomocy technicznej ze strony państwa członkowskiego wezwanego dla przechwycenia przekazu telekomunikacyjnego tego podmiotu;
- b) w państwie członkowskim wezwanym, a przekaz telekomunikacyjny tego podmiotu można przechwycić w tym państwie członkowskim;
- c) w państwie członkowskim trzecim, które zostało poinformowane zgodnie z art. 20 ust. 2 lit. a), a państwo członkowskie wzywające potrzebuje pomocy technicznej ze strony państwa członkowskiego wezwanego dla przechwycenia przekazu telekomunikacyjnego tego podmiotu.

3. W drodze odstępstwa od art. 14 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej oraz art. 37 Traktatu Beneluksu wnioski składane na podstawie niniejszego artykułu zawierają następujące informacje:

- a) określenie organu składającego wniosek;
- b) potwierdzenie wydania prawomocnego postanowienia lub nakazu przechwycenia w związku z postępowaniem karnym;
- c) informacje mające na celu zidentyfikowanie podmiotu, którego przekazy mają być przechwytywane;
- d) określenie przestępczego zachowania będącego przedmiotem postępowania;
- e) pożądaný okres, przez który przechwytywanie ma się odbywać; oraz
- f) jeżeli jest to możliwe, wskazanie dostatecznych dla wykonania wniosku danych technicznych, w szczególności numer podłączenia do odpowiedniej sieci.

4. W przypadku wniosku składanego na podstawie ust. 2 lit. b), zawiera on również zwięzły opis stanu faktycznego. państwo członkowskie wezwane może wymagać wszelkich dodatkowych informacji niezbędnych dla umożliwienia mu dokonania oceny, czy wnioskowane działania zostałyby przez nie podjęte w podobnej sprawie krajowej.

5. Państwo członkowskie wezwane zobowiązuje się do uwzględnienia wniosków składanych na podstawie ust. 1 lit. a):

- a) w przypadku wniosku złożonego na podstawie ust. 2 lit. a) oraz 2 lit. c) – po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3. państwo członkowskie wezwane może zezwolić na realizację przechwycenia bez dalszych formalności;

b) w przypadku wniosku złożonego na podstawie ust. 2 lit. b) – po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3 i 4 oraz jeżeli wnioskowane działania zostałyby przez nie podjęte w podobnym przypadku w sprawie krajowej. Państwo członkowskie wezwane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej.

6. W sytuacji gdy niezwłoczne przekazanie nie jest możliwe, państwo członkowskie wezwane zobowiązuje się do uwzględnienia wniosków składanych na podstawie ust. 1 lit. b) po dostarczeniu mu informacji określonych w ust. 3 i 4 oraz jeżeli wnioskowane działania zostałyby podjęte przez nie w podobnej sprawie krajowej. Państwo członkowskie wezwane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej.

7. W momencie składania powiadomienia przewidzianego w art. 27 ust. 2 każde z państw członkowskich może oświadczyć, że jest związane ust. 6 jedynie wówczas, gdy nie jest w stanie zapewnić niezwłocznego przekazania. W takim przypadku to inne państwo członkowskie może zastosować zasadę wzajemności.

8. Przy składaniu wniosku na podstawie ust. 1 lit. b) państwo członkowskie wzywające, o ile ma do tego szczególnie powód, może wystąpić o transkrypcję zapisu. Państwo członkowskie wezwane rozpatrzy takie wnioski zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym oraz jego procedurami.

9. Państwa członkowskie otrzymujące informacje dostarczane na mocy ust. 3 i 4 traktują te informacje jako poufne, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym.

Artykuł 19

Przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych na własnym terytorium za pośrednictwem dostawców usług

1. Państwa członkowskie zapewnią, aby systemy usług telekomunikacyjnych, które działają na ich terytoriach za pośrednictwem naziemnych stacji przekaźnikowych, które nie są bezpośrednio dostępne z terytorium innego państwa członkowskiego, w celu zgodnego z prawem przechwycenia przekazów telekomunikacyjnych podmiotu znajdującego się w tym innym państwie członkowskim, mogły być bezpośrednio dostępne w celu zgodnego z prawem przechwycenia przez to państwo członkowskie za pośrednictwem wyznaczonego dostawcy usług znajdującego się na jego terytorium.

2. W przypadku określonym w ust. 1 właściwe organy państwa członkowskiego, dla celów postępowania karnego, zgodnie ze stosownym prawem wewnętrznym oraz pod warunkiem, że podmiot, którego przekaz jest przechwytywany, znajduje się w tym państwie członkowskim, są uprawnione do dokonania przechwycenia za pośrednictwem wyznaczonego dostawcy usług znajdującego się na jego terytorium, bez angażowania państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się naziemna stacja przekaźnikowa.

3. Ustęp 2 stosuje się również w sytuacji, gdy przechwytywanie ma być dokonywane na podstawie wniosku opartego na art. 18 ust. 2 lit. b).

4. Żadne z postanowień niniejszego artykułu nie stanowi dla państwa członkowskiego przeszkody uniemożliwiającej zwrócenie się do innego państwa członkowskiego, na terytorium którego znajduje się naziemna stacja przekaźnikowa, z wnioskiem o legalne przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego zgodnie z art. 18, zwłaszcza jeżeli w państwie członkowskim wzywającym nie ma żadnego pośrednika.

Artykuł 20

Przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego bez technicznej pomocy innego państwa członkowskiego

1. Nie naruszając ogólnych zasad prawa międzynarodowego oraz postanowień art. 18 ust. 2 lit. c), zobowiązania wynikające z niniejszego artykułu mają zastosowanie do postanowień przechwycenia wydanych lub zatwierdzonych przez właściwy organ jednego państwa członkowskiego w toku postępowań karnych związanych z popełnieniem konkretnego przestępstwa, włącznie z usiłowaniami, o ile usiłowanie jest karalne na podstawie prawa wewnętrznego – w celu zidentyfikowania, zatrzymania, oskarżenia, przeprowadzenia postępowania lub osądzenia osób odpowiedzialnych.

2. W sytuacji gdy dla celów postępowania karnego przechwytywanie przekazu telekomunikacyjnego zostało zatwierdzone przez właściwy organ jednego państwa członkowskiego („państwo członkowskie przechwytyjące”), a adres telekomunikacyjny podmiotu podany w decyzji o przechwyceniu jest używany na terytorium innego państwa członkowskiego („państwo członkowskie zawiadamiane”), ze strony którego nie jest potrzebna pomoc techniczna w celu dokonania przechwytywania, wówczas państwo członkowskie przechwytyjące informuje państwo członkowskie zawiadamiane o przechwytywaniu:

- a) przed przechwytywaniem – w przypadkach, w których wie ono przy wydawaniu postanowienia o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych, że podmiot, którego przekaz jest przechwytywany, znajduje się na terytorium państwa członkowskiego zawiadamianego;
- b) w innych przypadkach – niezwłocznie po tym, jak dowie się ono, że podmiot, którego przekaz jest przechwytywany, znajduje się na terytorium państwa członkowskiego zawiadamianego.

3. Informacje podlegające przekazaniu przez państwo członkowskie przechwytyjące zawierają:

- a) określenie organu, który nakazał przechwytywanie;
- b) potwierdzenie, że postępowanie o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych wydana została w związku z postępowaniem karnym;
- c) informacje pozwalające na identyfikację podmiotu, którego przekazy mają być przechwytywane;
- d) wskazanie przestępstwo, które stanowi przedmiot postępowania;
- e) wskazanie przypuszczalnego czasu trwania przechwytywania.

4. Przy zawiadaniu państwa członkowskiego zgodnie z ust. 2 i 3 zastosowanie mają następujące uregulowania:

- a) po otrzymaniu informacji dostarczonych na mocy ust. 3, właściwy organ państwa członkowskiego zawiadamianego niezwłocznie, a najpóźniej w ciągu 96 godzin, udziela odpowiedzi państwu członkowskiemu przechwytyjącemu, w celu:
 - (i) zezwolenia na rozpoczęcie lub kontynuowanie przechwytywania. Państwo członkowskie zawiadamiane może uzależnić swoją zgodę od jakichkolwiek warunków, które musiałyby zostać spełnione w podobnej sprawie krajowej;
 - (ii) przedstawiania żądania, aby przechwytywanie nie było rozpoczęte lub aby zostało przerwane w sytuacji gdyby przechwytywanie nie było dopuszczalne na podstawie prawa krajowego państwa członkowskiego zawiadamianego lub z powodów określonych w art. 2 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej. Jeżeli państwo członkowskie zawiadamiane nałoży taki wymóg, powinno uzasadnić swoją decyzję na piśmie;
 - (iii) przedstawiania żądania, aby – w przypadkach wymienionych w ppkt (ii) – jakkolwiek materiał już przechwycony podczas gdy podmiot znajdował się na jego terytorium – nie był wykorzystywany lub aby mógł być wykorzystywany na warunkach, jakie ono określi. Państwo członkowskie zawiadamiane poinformuje państwo członkowskie przechwytyjące o przyczynach uzasadniających wyżej wymienione warunki;
 - (iv) zwrócenia się, w porozumieniu z państwem członkowskim przechwytyjącym, o krótkie przedłużenie pierwotnego 96-godzinnego terminu, maksymalnie na okres do 8 dni, w celu zrealizowania procedur wewnętrznych zgodnie z jego prawem krajowym. Państwo członkowskie zawiadamiane przekazuje na piśmie państwu członkowskiemu przechwytyjącemu warunki, które zgodnie z jego prawem wewnętrznym uzasadniają wniosek o przedłużenie terminu;
- b) do czasu podjęcia decyzji przez państwo członkowskie zawiadamiane zgodnie z ppkt (i) lub (ii) pkt a), państwo członkowskie przechwytyjące:
 - (i) może kontynuować przechwytywanie; oraz
 - (ii) nie może wykorzystywać informacji już przechwyconych, chyba że:
 - zostało to inaczej uzgodnione pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi, lub
 - zachodzi potrzeba podjęcia pilnych działań dla zapobieżenia bezpośredniemu oraz poważnemu zagrożeniu dla bezpieczeństwa publicznego. Państwo członkowskie zawiadamiane zostanie poinformowane o wykorzystaniu informacji oraz o przyczynach uzasadniających to;
- c) państwo członkowskie zawiadamiane może żądać przedstawienia związłego opisu stanu faktycznego oraz wszelkich innych informacji niezbędnych dla umożliwienia mu podjęcia decyzji w kwestii, czy przechwytywanie byłoby dopuszczalne, w podobnej sprawie krajowej. Taki wniosek nie narusza stosowania lit. b), chyba że zostało to inaczej uzgodnione pomiędzy państwem członkowskim zawiadamianym a państwem członkowskim przechwytyjącym;

- d) państwa członkowskie podejmują niezbędne działania w celu zapewnienia udzielenia odpowiedzi w ciągu 96 godzin. W tym celu wyznaczają one punkty kontaktowe, pełniące służbę przez całą dobę, oraz wskażą je w swoich oświadczeniach składanych na mocy art. 24 ust. 1 lit. e).
5. Państwo członkowskie zawiadamiane traktuje informacje przekazane na podstawie ust. 3 w sposób poufny, zgodnie ze swoim prawem wewnętrznym.
6. Jeżeli państwo członkowskie przechwytyjące uważa, że informacje, jakie mają zostać dostarczone na podstawie ust. 3, należą do kategorii szczególnie delikatnych, mogą one zostać przekazane właściwemu organowi za pośrednictwem organu szczególnego, jeżeli zostało to uzgodnione w stosunkach dwustronnych między zainteresowanymi państwami członkowskimi.
7. W momencie składania powiadomienia na podstawie art. 27 ust. 2, lub każdym późniejszym czasie, każde z państw członkowskich może oświadczyć, że dostarczanie mu informacji dotyczących przechwytywania, przewidzianych w niniejszym artykule nie będzie potrzebne.

Artykuł 21

Pokrywanie kosztów naliczanych przez operatorów telekomunikacyjnych

Koszty ponoszone przez operatorów telekomunikacyjnych lub dostawców usług przy wykonywaniu wniosków zgodnie z art. 18 są pokrywane są przez państwo członkowskie wzywające.

Artykuł 22

Uzgodnienia dwustronne

Żadne z postanowień niniejszego tytułu nie wyklucza dokonywania jakichkolwiek dwustronnych lub wielostronnych uzgodnień pomiędzy państwami członkowskimi zawieranych w celu ułatwienia wykorzystywania obecnych oraz przyszłych możliwości technicznych w zakresie zgodnego z prawem przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych.

TYTUŁ IV

Artykuł 23

Ochrona danych osobowych

1. Dane osobowe przekazywane na mocy niniejszej Konwencji mogą być wykorzystywane przez państwa członkowskie, którym zostały one przekazane:
- a) dla celów postępowań, w odniesieniu do których zastosowanie ma niniejsza Konwencja;
 - b) dla innych postępowań sądowych oraz administracyjnych bezpośrednio związanych z postępowaniami wymienionych w lit. a);
 - c) dla zapobieżenia bezpośredniemu oraz poważnemu zagrożeniu bezpieczeństwa publicznego;
 - d) w jakimkolwiek innym celu, jedynie za uprzednią zgodą państwa członkowskiego które przekazało dane, chyba że zainteresowane państwo członkowskie uzyskało zgodę osoby, której dotyczą te dane.
2. Niniejszy artykuł ma również zastosowanie w odniesieniu do danych osobowych, które nie zostały przekazane, lecz zostały uzyskane w inny sposób w związku ze stosowaniem niniejszej Konwencji.
3. W konkretnej sprawie państwo członkowskie, które przekazało dane, może wymagać od państwa członkowskiego, do którego dane osobowe zostały przekazane, aby poinformowało ono o sposobie wykorzystania tych danych.
4. W sytuacji gdy przekazanie danych zostało uzależnione od warunków dotyczących wykorzystania danych na podstawie art. 7 ust. 2, art. 18 ust. 5 lit. b), art. 18 ust. 6 lub art. 20 ust. 4, warunki te mają pierwszeństwo przed postanowieniami niniejszego artykułu. W sytuacji gdy nie określono takich warunków, zastosowanie ma niniejszy artykuł.
5. Postanowienia art. 13 ust. 10 mają pierwszeństwo przed niniejszym artykułem w odniesieniu do informacji uzyskanych na podstawie art. 13.

6. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania w odniesieniu do danych osobowych uzyskanych przez państwo członkowskie na podstawie niniejszej Konwencji a pochodzących z tego państwa członkowskiego.

7. Luksemburg przy podpisywaniu niniejszej Konwencji może oświadczyć, że jeżeli dane osobowe przekazywane są przez Luksemburg na podstawie niniejszej Konwencji innemu państwu członkowskiemu, zastosowanie mają następujące zasady:

Luksemburg, w okolicznościach konkretnej sprawy, z zastrzeżeniem ust. 1 lit. c), może wymagać, aby – o ile zainteresowane państwo członkowskie nie uzyskało zgody osoby, której dotyczą dane – dane osobowe mogły być wykorzystywane wyłącznie dla celów wymienionych w ust. 1 lit. a) i b), jedynie za uprzednią zgodą Luksemburga, w postępowaniach, w stosunku do których Luksemburg mógł odmówić przekazania danych osobowych, lub ograniczyć ich przekazanie lub wykorzystanie, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji lub instrumentów prawnych, których mowa w art. 1.

Jeżeli w konkretnej sprawie Luksemburg odmówi udzielenia swojej zgody na wniosek pochodzący od państwa członkowskiego zgodnie z postanowieniami ust. 1, musi on wówczas przedstawić powody swojej decyzji na piśmie.

TYTUŁ V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Artykuł 24

Oświadczenia

1. W momencie składania powiadomienia, o którym mowa w art. 27 ust. 2, każde z państw członkowskich wskazuje w oświadczeniu organy, które – niezależnie od już wymienionych w Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych oraz w Traktacie Beneluksu – są właściwe w zakresie stosowania niniejszej Konwencji oraz stosowania pomiędzy państwami członkowskimi postanowień o pomocy prawnej w sprawach karnych zawartych w instrumentach prawnych, o których mowa w art. 1 ust. 1, a zwłaszcza:

- a) właściwe organy administracyjne w rozumieniu art. 3 ust. 1, o ile występują;
- b) jeden organ centralny, lub więcej, dla celów stosowania art. 6, jak również organy właściwe dla zajmowania się wnioskami wymienionymi w art. 6 ust. 8;
- c) organy policyjne oraz celne właściwe dla celów art. 6 ust. 5, o ile występują;
- d) organy administracyjne właściwe dla celów art. 6 ust. 6, o ile występują; oraz
- e) organ lub organy właściwe dla celów stosowania art. 18 i 19 oraz art. 20 ust. 1–5.

2. Oświadczenia składane zgodnie z ust. 1 mogą być zmienione w całości lub w części w każdym czasie przy zastosowaniu tej samej procedury.

Artykuł 25

Zastrzeżenia

W odniesieniu do niniejszej Konwencji nie mogą być wnoszone żadne zastrzeżenia poza tymi, które są w niej w sposób wyraźny przewidziane.

Artykuł 26

Terytorialny zakres stosowania

Stosowanie niniejszej Konwencji wobec Gibraltaru rozpocznie się wraz z rozszerzeniem na Gibraltar Europejskiej Konwencji o wzajemnej pomocy.

Zjednoczone Królestwo powiadamia na piśmie przewodniczącego Rady w chwili, gdy zapragnie ono stosować niniejszą Konwencję wobec wysp na kanale La Manche oraz wobec wyspy Man w następstwie rozszerzenia na te terytoria Europejskiej konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych. Decyzja w sprawie takiego wniosku zostanie podjęta przez Radę przy jednogłównym stanowisku jej członków.

Artykuł 27

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.
2. Państwa członkowskie powiadamiają Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej o zakończeniu procedur konstytucyjnych wymaganych dla przyjęcia niniejszej Konwencji.
3. Po upływie 90 dni od daty powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, wystosowanego przez państwo będące członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję, które jako ósme dopełni tej formalności – niniejsza Konwencja wchodzi w życie w odniesieniu do tych ośmiu państw członkowskich.
4. Każde powiadomienie złożone przez państwo członkowskie po otrzymaniu ósmego powiadomienia, o którym mowa w ust. 2 skutkuje tym, że 90 dni po takim kolejnym powiadomieniu niniejsza Konwencja wejdzie w życie w stosunkach pomiędzy tym państwem członkowskim a państwami członkowskimi, w odniesieniu do których Konwencja już weszła w życie.
5. Przed wejściem w życie Konwencji zgodnie z ust. 3, każde z państw członkowskich przy składaniu powiadomienia, o którym mowa w ust. 2 lub w dowolnym czasie po dokonaniu powiadomienia, może oświadczyć, że będzie ono stosowało niniejszą Konwencję w stosunkach z państwami członkowskimi, które złożyły takie samo oświadczenie. Takie oświadczenia stają się skuteczne po upływie 90 dni od daty ich złożenia.
6. Niniejsza Konwencja ma zastosowanie w odniesieniu do postępowań dotyczących pomocy prawnej zapoczątkowanych po dniu, w którym Konwencja weszła w życie, lub jest stosowana zgodnie z ust. 5 pomiędzy zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Artykuł 28

Przystąpienie nowych państw członkowskich

1. Niniejsza Konwencja jest otwarta dla przystąpienia przez każde państwo, które zostanie członkiem Unii Europejskiej.
2. Tekst niniejszej Konwencji w języku państwa przystępującego sporządzony przez Radę Unii Europejskiej jest tekstem autentycznym.
3. Dokumenty przystąpienia składane są u depozytariusza.
4. Niniejsza Konwencja wchodzi w życie w stosunku do każdego państwa, które przystąpi do niej po upływie dziewięćdziesięciu dni od złożenia przez nie dokumentu przystąpienia, lub w dniu wejścia w życie niniejszej Konwencji, jeżeli nie weszła ona jeszcze w życie, po wygaśnięciu wymienionego okresu 90 dni.
5. W sytuacji gdy niniejsza Konwencja nie weszła jeszcze w życie w chwili składania dokumentu przystąpienia przez przystępujące państwa członkowskie, w stosunku do tych państw zastosowanie ma art. 27 ust. 5.

Artykuł 29

Wejście w życie w stosunku do Islandii i Norwegii

1. Bez uszczerbku dla art. 8 Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen („Układ o Stowarzyszeniu”), postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1, wchodzi w życie w stosunku do Islandii oraz Norwegii po upływie 90 dni od otrzymania przez Radę i Komisję informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 Układu o stowarzyszeniu po spełnieniu konstytucyjnych wymogów tych państw, w ich wzajemnych relacjach z każdym państwem członkowskim, w stosunku do którego niniejsza Konwencja weszła już w życie zgodnie z art. 27 ust. 3 lub 4.
2. Każde wejście w życie niniejszej Konwencji w stosunku do państwa członkowskiego po dacie wejścia w życie postanowień, o których mowa w art. 2 ust. 1, w odniesieniu do Islandii i Norwegii skutkuje stosowaniem tych postanowień we wzajemnych relacjach pomiędzy tym państwem członkowskim a Islandią i Norwegią.
3. Postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1, w żadnym wypadku nie stają się wiążące dla Islandii oraz Norwegii przed datą, jaka ma zostać ustalona zgodnie z art. 15 ust. 4 Układu o stowarzyszeniu.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3 postanowienia, o których mowa w art. 2 ust. 1, wchodzi w życie w stosunku do Islandii i Norwegii nie później niż w dniu wejścia w życie niniejszej Konwencji w odniesieniu do piętnastego państwa będącego członkiem Unii Europejskiej w chwili przyjęcia przez Radę Aktu ustanawiającego niniejszą Konwencję.

Artykuł 30

Depozytariusz

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej pełni funkcję depozytariusza niniejszej Konwencji.

2. Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje o postępie w przyjmowaniu, przystępowaniu, o oświadczeniach oraz zastrzeżeniach, jak również wszelkich innych powiadomieniach dotyczących niniejszej Konwencji.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de mayo de dos mil, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea. El Secretario General remitirá una copia certificado del mismo a cada Estado miembro.

Udfærdiget i Bruxelles den niogtyvende maj to tusind i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Den Europæiske Union. Generalsekretæren fremsender en bekræftet kopi heraf til hver medlemsstat.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten Mai zweitausend in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt. Der Generalsekretär übermittelt jedem Mitgliedstaat eine beglaubigte Abschrift dieser Urschrift.

Έγινε στις Βρυξέλλες στις είκοσι ενέα Μαΐου δύο χιλιάδες σε ένα μόνο αντίτυπο στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, και όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά. Η σύμβαση κατατίθεται στο αρχείο της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Ο Γενικός Γραμματέας διαβιβάζει ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο σε κάθε κράτος μέλος.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of May in the year two thousand in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, all texts being equally authentic, such original being deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union. The Secretary-General shall forward a certified copy thereof to each Member State.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf mai deux mille, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, les textes établis dans chacune de ces langues faisant également foi, lequel est déposé dans les archives du secrétariat général du Conseil de l'Union européenne. Le secrétaire général en fait parvenir une copie certifiée à chaque État membre.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain dhá mhíle i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh. Díreoidh an tArdrúnaí cóip fhíordheimhnithe de chuig gach Ballstát.

Fatto a Bruxelles, addì ventinove maggio duemila, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, depositato negli archivi del segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea. Il segretario generale ne trasmette una copia certificata conforme a ogni Stato membro.

Gedaan te Brussel, de negenentwintigste mei tweeduizend, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie. De secretaris-generaal zendt een voor eensluitend gewaarmerkt afschrift daarvan toe aan elke lidstaat.

Feito em Bruxelas, aos vinte e nove de Maio de dois mil num único exemplar, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, todos os textos fazendo igualmente fé, o qual será depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia. O secretário-geral remeterá dele uma cópia autenticada a cada Estado-Membro.

Tehty Brysselissä kahdentenkymmenentenäyhdeksäntenä päivänä toukokuuta vuonna kaksituhatta yhtenä ainoana alkuperäiskappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, jonka kullakin kielellä laadittu teksti on yhtä todistusvoimainen, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon. Pääsihteeri toimittaa oikeaksi todistetun jäljennöksen yleissopimuksesta jokaiselle jäsenvaltiolle.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde maj tjugohundra i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, varvid varje text äger samma giltighet, och detta exemplar skall deponeras i arkivet hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd. Generalsekreteraren skall överlämna en bestyrkt kopia därav till varje medlemsstat.

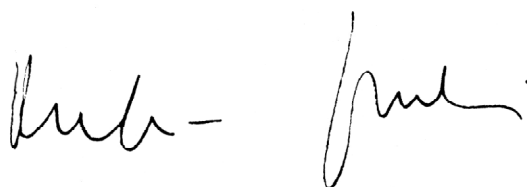
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

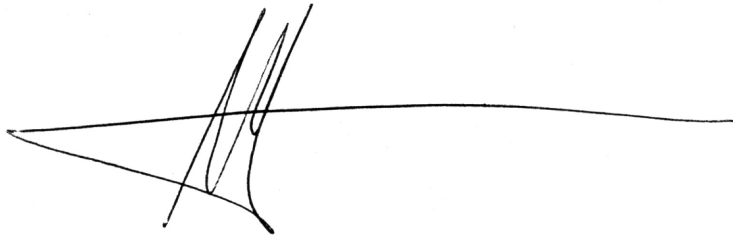
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

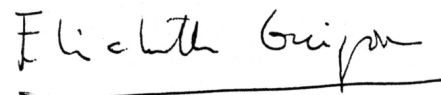
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

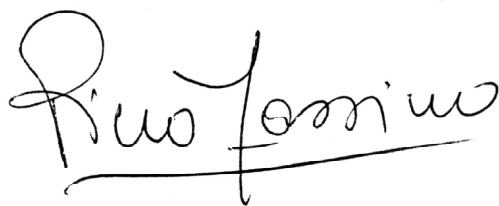
Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

A handwritten signature in black ink, reading "Paolo Ferrero". The signature is written in a cursive style with a horizontal line underneath.

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

A handwritten signature in black ink, consisting of a horizontal line with a small flourish at the end.

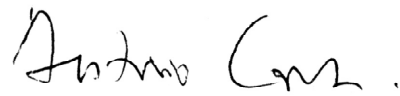
Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

A handwritten signature in black ink, reading "H. Verbeke". The signature is written in a cursive style.

Für die Regierung der Republik Österreich

A handwritten signature in black ink, reading "H. Peter Holm". The signature is written in a cursive style.

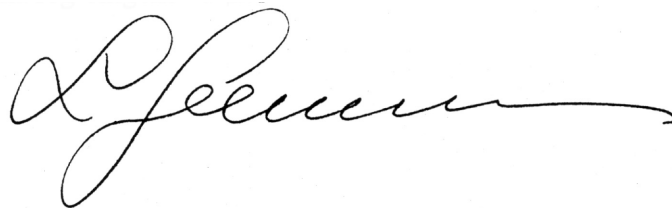
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

—

Deklaracja Rady w sprawie art. 10 ust. 9

Rozważając zastosowanie instrumentu, o którym mowa w art. 10 ust. 9, Rada uwzględnia zobowiązania państw członkowskich wynikające z Europejskiej konwencji praw człowieka.

Deklaracja Zjednoczonego Królestwa w sprawie art. 20

Niniejsza deklaracja stanowi uzgodnioną integralną część Konwencji.

Artykuł 20 będzie miał w Zjednoczonym Królestwie zastosowanie w odniesieniu do wydawanych przez Sekretarza Stanu i skierowanych do organów policji oraz Urzędu Celnego Jej Królewskiej Mości nakazów o przechwytywaniu przekazów telekomunikacyjnych, w przypadkach gdy, zgodnie z prawem krajowym dotyczącym przechwytywania przekazów telekomunikacyjnych, deklarowanym celem nakazu jest wykrycie poważnego przestępstwa. Będzie miał on również zastosowanie w odniesieniu do nakazów skierowanych do Służby Bezpieczeństwa, która zgodnie z prawem krajowym udziela pomocy w postępowaniach posiadających cechy wymienione w art. 20 ust. 1.
